

[Oluf Pedersen.]

er det en fuldkommen forvirrende Tale, det ærede Medlem fører.“

Og her afbrød den højtærede Indenrigsminister og sagde: „Det er det ogsaa“, og derefter fortsatte det ærede Medlem:

„Ja, det er jeg klar over, at det er, men det ærede Medlem har dog vel visse Forudsætninger for at forstaa hele Grundskyldens Idé, og efter den har det nu aldrig været Meningen, at den, der havde mange Køer, skulde betale mere end den, der havde faa.“

Nu ved jeg, at det ærede Medlem Hr. Kristen Amby er en stor Debattør — maaske hvad man kalder en Diskussionsmager —, men alligevel! Jeg havde vendt mig imod en Nedsættelse af Amtsgrundskylden og gjort opmærksom paa, at den som Kriseforanstaltning var urimelig, idet den ikke blot gav størst Nedsættelse til dem, der havde mange Køer, men endogsaa tredobbelt Nedsættelse pr. Ko. Altsaa, jeg vendte mig *imod*.

Det Forslag, det ærede Medlem støttede — og endnu støtter —, nedskærer vore fælles Rettigheder med den Motivering, at det skal bøde paa Eksportvanskelighederne. Og det sker altsaa ikke alene i Forhold til Koantal, men saadan, at Nedsættelsen bliver tredobbelt for dem, der har flest Køer. Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby ønsker netop, at der gives mest Lettelse pr. Ko til dem, der har flest Køer. Det er ikke nok, at den, der har 100, skal have 10 Gange saa meget som den, der kun har 10, men han skal have det tredivedobbelte i Lettelse! Det ærede Medlem vover altsaa at fortælle dette Tings Medlemmer og Offentligheden, at jeg har krævet Grundskyld efter Koantal, hvad der ikke er Gnist af Mening i. Jeg ønsker, at der skal betales efter den Forret, man har ifølge Jordens Værdi. Men det ærede Medlem vil flytte Byrderne fra Jorden over til Menneskene, over paa Arbejdet, hvorefter det virker saadan, at de, der har faa Køer, skal betale forholdsvis mest, og de, der har meget Jord, tjener tykt derved i Forhold til dem, der kun har lidt.

Det ærede Medlem kan trøste sig med, at end ikke Ministeren selv aabenbart kender Virkningerne af hans eget Forslag, og denne Uvidenhed er det eneste, der kan anføres til Ministerens Undskyldning, og derfor taler den højtærede Minister om, at andre er forvirrede — som om det ikke var Ministeren, der foreslog en Lettelse i en retfærdig Byrde og derved fremkaldte urimelige Virkninger! Eller skulde der være en anden Aarsag — den onde Samvittighed? Den har vi ogsaa set Udtryk for.

Den er udtrykt alene i Ordet „midlertidig“. Vi har jo set, at Regeringen kommer med mange Forslag om mange midlertidige Love, og det har vist sig, at alle de daarligere Love kaldes midlertidige — og saa bliver man ved med at forny dem, efterhaanden som de udløber. Ministeren siger da ogsaa over for mig som Undskyldning for dette Forslag, at han har gennemført forskellige Fremskridt for Grundskylden. Jeg tænker, det er Amtsgrundskylden, den højtærede Minister tænker paa, men det er jo netop denne Lovs Virkning, som Ministeren her vil afsvække. Loven om Amtsgrundskylden rummede baade godt og ondt. Det gode var en Ændring fra Ejendomsskyld til Grundskyld, og det onde var Statstilskud til Nedsættelse af Grundskylden — det vil sige Skat paa Arbejde for at faa en Nedsættelse i Grundskylden. Og det er dette onde, Lovforslaget her forstærker.

Jeg har for øvrigt ikke været i Stand til at finde Tal, der giver Udtryk for Ministerens gode Gerninger. Ser vi paa Udskrivningen paa faste Ejendomme, blev der i 1928—29, altsaa før denne Regerings Tid, udskrevet 106 Mill. Kr., hvoraf de 60 pCt. blev udskrevet som Grundskyld og 40 pCt. paa Bygningerne. Der blev i 1939—40 udskrevet 167 Mill. Kr., hvoraf ogsaa de 60 pCt. blev udskrevet paa Grundskyld og de 40 pCt. som Bygningsskat. Ministerens gode Gerninger kan derfor ikke findes udtrykt i Tal. Den højtærede Minister har lettet Landbrugets Bygningsskatter, men øget Bygningsskatterne for Byerne, hvorved man har opnaaet det Resultat, at Bygningsskatten, vel nok den mest meningsløse Skat, vi har her i Landet, er steget fra 42 til 65 Mill. Kr. eller med 50 pCt. i denne Indenrigsministers Tid. I øvrigt kan det tjene til Ministerens Undskyldning, at der her i Tinget Gang paa Gang er fremført ganske fejlagtige Betragtninger over Ejendomsskatterne, nu ogsaa sidst af det ærede Medlem Hr. Hartel.

Det samlede Beløb for Ejendomsskatternes Vedkommende var, opgjort i 5-aarige Perioder, i 1920—24 106 Mill. Kr., i 1925—29 109 Mill. Kr., i 1930—34 102 Mill. Kr., i 1935—39 141 Mill. Kr. og det sidste Aar, 1939—40, altsaa 167 Mill. Kr., eller en Stigning paa 67 pCt.

Dette er en stor Stigning, men naar ærede Medlemmer her taler om en Særskat paa Landejendomme, er det ganske fejlagtigt. Forholdet mellem Ejendomsskat paa Landejendomme og Ikke-Landejendomme er opgjort af K. J. Kristensen — for de sidste Aar har jeg suppleret det —,